

MINI intervju ++++

IVAN BRKLJAČIĆ,
KOMPOZITOR

RITAM MIRISA I UKUSA

Već dugo Ivan Brkljačić komponuje muziku za pozorišne predstave, ali radi i „sa strane“. O svakom njegovom malom ili velikom poduhvatu daleko se čuje. Povod za razgovor sa dobitnikom Mokranjčeve nagrade i drugih priznanja jeste muzika za predstavu Malog pozorišta „Duško Radović“. Ne čuje se često u Beogradu izraz „lutkarski mjuzikl“, ali su zahvaljujući Ivanu i glumcima — viljuška, nož, štapići... propevali. **Yellow Cab: Kao učenik, a onda i kao kompozitor, obišao si Evropu. Da li su ta putovanja bila dobra podloga za rad na „Planeti specijaliteta“?**

Ivan Brkljačić: U proteklih deset godina zaista sam imao sreću da zahvaljujući svojim klasičnim kompozicijama i pozorišnim predstavama za koje sam pisao muziku, posetim dosta lepih mesta u Evropi. Pariz, Berlin, Varšava, Prag, Grac, Budimpešta... svaki grad je svojom neverovatnom posebnosti uticao na mene. Svako mesto ima svoj poseban ritam života, navike, interesantne ljude, karakterističnu muziku, a samim tim i mirise i ukuse. Upravo te različitosti sa kojima sam se upoznao, osećaju se u „Planeti“. Želja mi je bila da kroz muziku svi ti specijaliteti zaista zamiruju.

YC: Iako si već radio za dečje predstave, imao si težak zadatak? IB: Raditi tu predstavu, pre svega, bio je izazovan posao. Bio sam počastvovan značajem koji je muzika, kao element pozorišta,

dobila u ovoj predstavi. I rediteljki i glumcima bilo je bitno da se najpre postavi muzički sloj predstave, a sve ostalo nastajalo je kao logična nadgradnja na muziku. Čak je ona usmeravala i tok određenih scena, pa povremeno i formu.

YC: Glumci nisu profesionalni pevači, a ipak predstava zvuči (skoro) savršeno, kao da je tvoja dirigentska palica — čarobni štapić. Kakvu si magiju koristio na probama?

IB: Volja, strpljenje i upornost čine ključ koji otvara svaka vrata. Verovao sam u ekipu, a to sam osećio i kroz povratnu reakciju.

Glumcima sam na korepetitorskim probama ubacivao muziku u uši. Istovremeno sam je maksimalno prilagođavao njihovim glasovnim registrima i mogućnostima, tako da sam na kraju zaista dobio maksimum od svakoga. Kada su stigle matrice, praktično je sve bilo sređeno. Trebalo je glumce samo malo priviknuti na pevanje uz CD.

YC: Čini se da je predstava za decu još jedan eksperiment u nizu. Šta još nisi uradio?

IB: Ima mnogo stvari koje bih radio, izazovi su na svakom koraku i samo ih treba prepoznati, uhvatiti se u koštac sa njima i isterati stvar do kraja. Tako je u mom slučaju bilo i kada sam radio muziku za predstavu „Amadeus“, rock stvar za Decu loših muzičara, simfonijsku kompoziciju za Beogradsku filharmoniju... Šta je sledeće — videćemo.

N. Mandić

11. maj, Centar „Sava“

GARY MOORE

„Dragi gospodine Green, platićemo koliko god tražite... I više od toga!“, ovim rečima najčešće su započinjala pisma i poruke koje je dobijao Peter Green iz Fleetwood Mac. Bilo ih je na hiljade! Kada je rešio da prekine aktivno muziciranje, beskonačno mnogo interesata javljalo se sa identičnom molbom. Ponuđači novčanica i raznih drugih dragocenosti želeli su samo jedno: da poseduju Greenovu gitaru — čuveni Gibsonov model *Les Paul*. Cena nije bila bitna. Dali bi sve na svetu! Ali, to jeste razumljivo. *Fair play*. Da bi ostvarili svoju najjaču fiksaciju, činili su svašta: jurili ga automobilom po Londonu, zvali telefonom, slali mu pisma, ostavljali poruke pred vratima... Čak mu je u perionici rublja neko vešto ubacio poruku/ponudu za gitaru u zadnji džep pantalona! Jednom je i neko pseto iz susedstva zalajalo u gluvo doba noći, jureći po travnjaku ispred Greenove kuće kakvog interesanta koji je doneo pismenu ponudu za gitaru! Sutradan je, pred kućom, sve cveće bilo izgaženo. I... ništa! Green nije hteo ni da čuje za prodaju gitare. Sve dok jednog dana nije odlučio: gitaru će pokloniti! Svom protežu, najtalentovanijem mladom gitaristi kojeg je čuo. Postoji samo jedan čovek na svetu kojeg je Green neizmerno uvažavao i smatrao svojim jedinim relevantnim gitarskim naslednikom. Njegovo ime je — Gary Moore. Ostatak je istorija. Načinjena je simbolična kupoprodaja muzičkih instrumenata, tj. zamena gitare za gitaru. Bila je to pametna investicija. I zaista, Green je učinio pravi potez. Gary Moore je muzicirao sa takvim gitarskim virtuozeom, koji je jednak naučnoj tehničkoj egzaktnosti! Bio je to i početak jednog lepog prijateljstva. Green i Moore često su se i prepirali, i to veoma žustro, što je Greenu, u stvari, imponovalo — da ima dostojnog sagovornika. U međuvremenu, Gary Moore je i sam postao takva veličina u svetu muzike, da danas najčuvenije gitarske kompanije izrađuju gitare koje nose njegovo ime urezano na zaštitnoj ploči. Ostvario je vrhunsku solističku karijeru, ali i svirao u poznatim bendovima kao što su Thin Lizzy, Skid Row, Colosseum II, BBM, Scars. Dakle, Gary Moore je bend, i to marka koja se na tržištu visoko kotira tridesetak godina! Čovek koji je češljem širokih zubaca oduvek kosu terao ka licu, ostao je veran istoj gitari. I ostao veran istoj frizuri, čitavih trideset godina! Odmah se vidi: to je čovek koji voli pouzdana, dugotrajna rešenja. Zašto menjati gitaru? Ili frizuru, kad je u ovom obliku sasvim prikladna za održavanje... Naravno, poseduje on i suptilnije crte svog muziciranja, ali i karaktera; to se posebno primeti kad Gary zapeva. Glas sa mnogo sentimentalnosti. Glas balade i bluesa.

Dubravka Ristić